

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

ŠKOLSKÉ
ZVIERATKÁ

FRAGMENT

Julinka – malá zverolekárka 8 – Školské zvieratká

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Rebecca Johnson

Julinka – malá zverolekárka 8 – Školské zvieratká – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Rebecca Johnson

Julinka malá zverolekárka

ŠKOLSKÉ ZVIERATKÁ

Ilustrácie Kyla May

FRAGMENT

*Venujem Caroline, Sherryn a Zelenému
tímu zo základnej školy vo Windaroo.*

R. J.

Ahoj!
Volám sa Júlia, mám desať rokov
a som skoro zverolekárka.

Stavím sa, že sa práve v duchu pýtate, ako môže
byť desaťročné dievča skoro zverolekárka.
Je to však celkom jednoduché: moja mama je
zverolekárka, a tak sledujem, ako pracuje, a stále
jej pomáhám. Verte mi, nie je to vôbec ťažké.

PRÁCA
PRE
ZELENÝ
TÍM

Kapitola

1

Zverolekári niekedy musia vziať veci do svojich rúk

V pondelok pred vyučovaním som pomáhala v prírodopisnej učebni. S mojou najlepšou kamarátkou Zuzkou sme čistili klietku pre morčatá.

Pani Macková, naša učiteľka prírodopisu, práve s niekým telefonovala. Učitelia na základných školách zvyčajne neučia len jeden predmet, ale u nás to tak je. My so Zuzkou máme veľmi rady prírodopis. Zverolekári a cvičitelia zvierat predsa musia vedieť o prírode čo najviac.

Keď pani učiteľka položila telefón, uvedomili sme si, že sa niečo deje.

Krútila hlavou a mrmlala si popod nos:
„Toto nie je dobré.“

„Čo sa stalo?“ opýtala sa Zuzka.

Prírodopisárka vyzerala rozrušene.
„Môjho otca odviezli do nemocnice a budú ho operovať. Nie je to vážne, ale mama sa oňho bojí. Chcela by som si vziať dva dni dovolenky a ísť za nimi, no je tu veľa práce. Nestihnem všetko pripraviť pre učiteľa, ktorý ma bude zastupovať. Mala by som odletieť už dnes večer.“

„My novej učiteľke pomôžeme a na všetko dohliadneme,“ ponúkla som sa.

„Vieme, ako Zelený tím funguje,“ dodala Zuzka, „a o zvieratká sa dobre postaráme. Veď Julinka je už skoro zverolekárka.“

Pani učiteľka Macková sa usmiala, ale nevyzerala pokojnejšia. „Ďakujem, dievčatá. Netuším, ako by niekto

cudzí stihol odučiť všetky hodiny, viesť Zelený tím, nakrmiť zvieratá, postarať sa o kompost...“

„Pani učiteľka,“ skočila som jej do reči, lebo sa tvárila čoraz ustaranejšie, „dopadne to dobre. So Zuzkou pripravíme zoznam všetkého, čo treba spraviť, a potom vymyslíme, kto to urobí. Vy sa sústreďte len na hodiny.“

„Čo by som si bez vás počala, dievčatá?“ vyhlásila vďačne pani učiteľka.

Neodpovedali sme. Ani my sme nevedeli, čo by si bez nás počala.

„Tak dobre,“ súhlasila napokon. „Zdá sa, že nemám inú možnosť. Ten krátky čas, ktorý mi ostáva, využijem na prípravu vyučovacích hodín a budem dúfať, že človek, ktorého za mňa pán riaditeľ nájde, bude mať s učením prírodopisu skúsenosti.“

Vytiahla som svoj zverolekársky zápisník a nalistovala som čistú stranu.

„Zuzka, teraz spíšeme zoznam úloh a vymyslíme, komu ich dáme na starosť. Pani učiteľka, vy si pripravte hodiny. My sa postaráme o všetko ostatné.“

Keď treba, zverolekári musia vziať situáciu do svojich rúk.

Začali sme so Zuzkou spisovať, čo všetko treba v učebni a v školskej záhrade každý deň spraviť.

ÚLOHY V UČEBNI PRÍRODOPISU A V ŠKOLSKEJ ZÁHRADE:

- Nakrmiť a skontrolovať scinky, morčatá, šidlá, cvrčky, rybky, dážďovky a šváby.
- Pred každou hodinou naplniť krhličky, aby deti zo všetkých tried mohli polievať svoje kvety.
- Postarať sa, aby zelenina bola pripravená na zber na štvrtkový trh.
- Zvyšky ovocia a zeleniny dať na kompost.
- Stočiť dážďovkový čaj na trh.

„Budeme mať čo robiť, aby sme všetko stihli,“ poznamenala Zuzka.

„Myslíš si, že to zvládneme?“

„Pravdaže! Som predsa takmer zverolekárka, o zvieratá sa postarám. Ty si zasa skoro slávna cvičiteľka a chovateľka, takže určite dohliadneš na chlapcov z recyklačnej skupiny.“

Zuzka prikývla, no vyzerala trochu vystrašene.

Pani učiteľka sa prehrabovala v zásuvkách a ukladala do škatúl pomôcky. Počula som, ako si niečo mrmle popod nos.

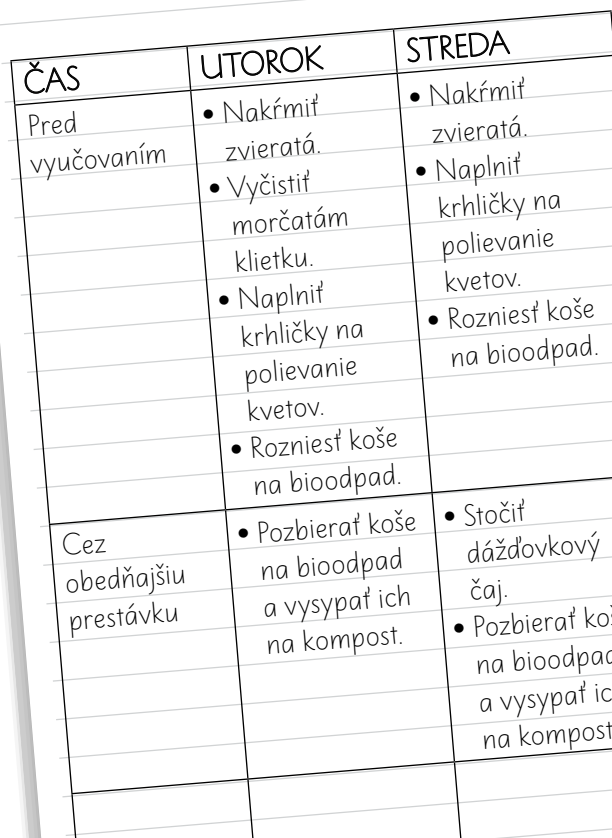
„Najdôležitejšie je zabezpečiť, aby učiteľka zostala pokojná,“ pošepkala som Zuzke. „Má kopy starostí, preto jej musíme ukázať, že sa o všetko postaráme.“

Do zápisníka som začala rysovať tabuľku. „Pripravíme si rozvrh prác.

Môžeme ho pani učiteľke ukázať, aby videla, že kým bude preč, na nič nezabudneme.“

„Skvelý nápad,“ usmiala sa Zuzka.

Okamžite som sa pustila do vyplňania tabuľky.

ČAS	UTOROK	STREDA
Pred vyučovaním	<ul style="list-style-type: none">• Nakrmiť zvieratá.• Vyčistiť morčatám klietku.• Naplniť krhličky na polievanie kvetov.• Rozniesť koše na bioodpad.	<ul style="list-style-type: none">• Nakrmiť zvieratá.• Naplniť krhličky na polievanie kvetov.• Rozniesť koše na bioodpad.
Cez obedňajšiu prestávku	<ul style="list-style-type: none">• Pozbierať koše na bioodpad a vysypať ich na kompost.	<ul style="list-style-type: none">• Stočiť dážďovkový čaj.• Pozbierať koše na bioodpad a vysypať ich na kompost.

„Tak,“ povedala som. „To je asi všetko, na čo nesmieme zabudnúť. Som si istá, že to tu bez problémov zvládneme. Veď to nie je nič náročné. Poďme ten rozvrh ukázať pani učiteľke.“

Zuzka sa uškrnula a pokrčila plecami. Niekedy ju nové veci trochu znervózňujú.

Zverolekári musia byť veľmi nápomocní

Keď na druhý deň ráno pán Bartoš, riaditeľ našej školy, privádzal novú učiteľku, už sme so Zuzkou čakali pred učebňou prírodopisu.

„Nikdy som nevidela, že by učiteľka nosila do školy topánky s takými vysokými podpätkami,“ pošepkala som Zuzke.

„Dobré ráno, dievčatá,“ povedal pán riaditeľ, keď prišli až k nám.

„Predstavujem vám slečnu Fajnovú. Bude zastupovať pani učiteľku Mackovú. Slečna Fajnová, toto sú Júlia a Zuzana, kapitánky

tohtoročného Zeleného tímu. V učebni vám so všetkým pomôžu.“

„Dobrý deň, dievčatá,“ usmiala sa slečna Fajnová.

Bola veľmi pekne upravená a vôbec nevyzerala ako učiteľka prírodopisu. Zostala som z nej trochu nervózna.

Riaditeľ odomkol dvere a vošiel do učebne. Chcela som vojsť za ním, ale Zuzka ma chytila za lakeť.

„Julinka, videla si tie úžasné nechty? A tie krásne dlhé vlasy? A jej šaty!“ šepkala mi.

Občas máme na niektoré veci rozdielne názory.

„Zuzka, myslíš si, že je to človek, ktorému sa práca v prírodopisnej učebni bude páčiť? Videla si niekedy, že by si pani učiteľka Macková obula také topánky? Ako v nich bude chodiť po záhrade?“ uvažovala som nahlas.

Zuzka sa zarazila a zamračila.
„Máš pravdu, vôbec nevyzerá ako
naša učiteľka. No jej šaty sa mi veľmi
páčia.“

Pokrútila som hlavou a vošli sme do
učebne.

Slečna Fajnová, biela ako stena,
sedela na stoličke v rohu a riaditeľ jej
práve niesol pohár s vodou.

„Nebojte sa, dievčatá,“ obrátil sa k nám. „Slečna Fajnová sa trochu zľakla tých jašterov. Ako sa volajú?“

„Don a Dora,“ odpovedala som hrdo a zamierila som k veľkému teráriu. „Na budúci týždeň bude mať Dora mláďatká.“

„Preboha, to ich bude ešte viac?“ zvolala slečna Fajnová roztraseným hlasom.

„Nemusíte sa ich báť, pani učiteľka,“ povedala Zuzka. „Spočiatku som z nich tiež mala strach, ale sú veľmi roztomilé. Sú to scinky veľké.“

„Nechcete si jedného vziať do rúk?“ navrhla som ochotne.

„Nie!“ Slečna Fajnová vyskočila zo stoličky. Pozrela sa na riaditeľa a už pokojnejším hlasom dodala: „Ehm, teraz nie, ďakujem, dievčatá. Najskôr si pozriem rozvrh hodín, aby som vedela, čo ma čaká.“

„Výborne,“ prikývol riaditeľ. „Dievčatá sľúbili, že vám so všetkým pomôžu. A so zvieratami si nerobte starosti. Kolegyňa Macková ma ubezpečila, že Júlia je skoro zverolekárka, takže sa o všetko postará.“

Slečna Fajnová sa trochu nervózne zachichotala a riaditeľ odišiel.

Zastupujúca učiteľka si znova sadla na stoličku a bojazlivo sa rozhliadala po učebni. Zdalo sa, že netuší, kde má začať.

„Pani učiteľka Macková vám všetky pomôcky na hodiny pripravila do škatúl pri stene a časovo-tematické plány ležia na jej stole,“ poradila jej Zuzka a doviedla ju ku katedre. „S Julinkou sa postaráme o prácu Zeleného tímu.“

Z háčika sme zvesili kľúčik od kôlne a všimli sme si, že slečna Fajnová začala študovať plány učiva.

„Preboha, čo to je?“ skríkla zrazu. Už zase sedela na stoličke v rohu a ukazovala na veľkú klieťku na druhej strane učebne.

S tými topánkami som sa mýlila. Vedela v nich prekvapujúco rýchlo bežať.

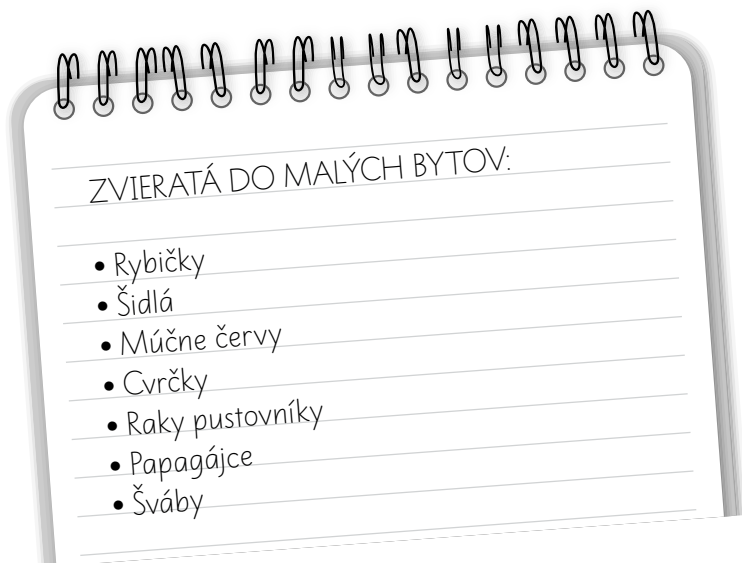
„Tie sa vám budú určite páčiť,“ povedala Zuzka. „To sú Puding a Poleva, naše krásne školské morčatá.“

Slečna Fajnová namiesto odpovede pomaly krútila hlavou.

„Nemáte rada zvieratká?“ opýtala som sa a pozrela som sa na Zuzku s výrazom, ktorý znamenal: *Hovorila som ti to.*

„Ehm, nie že by som ich nemala rada,“ vysvetľovala. „No vyrastala som v byte, kde sme na domáce zvieratá nemali miesto.“

„Na zvieratká sa miesto nájde vždy, nech žijete kdekoľvek,“ namietla som. Jej výhovorka na mňa nezapôsobila. „Len si musíte vybrať tie správne.“ V zápisníku som nalistovala stranu o zvieratkách do malých priestorov a začala som ich vymenovávať.

„Šváby! Kto by, preboha, dobrovoľne choval šváby?“ Slečna Fajnová sa ovievala časovo-tematickým plánom.

„My ich chováme,“ usmiala sa Zuzka a ukázala na terárium pri stene, v ktorom žili Morty a Tony. „Toto sú naše veľké austrálske šváby. Nebojte sa, nie sú ako tie hnusné šváby, ktoré žijú v domoch.“

Viem, že to znie hrozne, ale nová učiteľka sa mi nepáčila. Nemohla som si pomôcť. „Veľké austrálske šváby sú oveľa väčšie. Morty je dlhý takmer osem centimetrov,“ dodala som.

Len čo som to vyslovila, pocítila som výčitky svedomia. Keď slečne Fajnovej vhrkli do očí slzy, cítila som sa ešte horšie. Najskôr sa jej po líci skotúľala iba jedna slza, ale potom ich začalo byť viac a o chvíľu už nahlas vzlykala.

Vymenili sme si so Zuzkou pohľady a podišli sme k nej. Moja kamarátka jej položila ruku na plece a ja som jej podala škatuľu s papierovými vreckovkami.

„Prepáčte, že plačem, dievčatá, ale iba pred mesiacom som ukončila univerzitu a toto je moja prvá príležitosť učiť dva dni v kuse. Ešte som ani nezačala, a už plačem. Pán riaditeľ Bartoš povedal, že by som tu mohla získať prácu natrvalo, ale netuší, že sa bojím predstúpiť pred žiakov.“

Slova sa ujala Zuzka. „Slečna Fajnová, predtým, ako som sa zoznámila s Julinkou, o zvieratách som nevedela nič, a ak mám byť úprimná, keď som po prvý raz držala jej morčatá, bola som vydesená.“

Prekvapene som sa na ňu pozrela. Netušila som to. Nevedela som si predstaviť, že by ma vydesilo morča, ja som však vyrastala medzi mnohými zvieratami, takže je to pre mňa možno jednoduchšie. Začala som si vyčítať, že som nebola chápavejšia.

„Slečna Fajnová, musíte nám veriť. Nič v tejto učebni vám neublíži. Spolu to zvládneme. So Zuzkou sa postaráme o všetko, čo súvisí so zvieratami, a vy sa sústreďte iba na učenie. Uvidíte, že pánovi riaditeľovi dokážeme, že ste dobrá učiteľka.“

Zuzka podržala slečne Fajnovej plastové vrečko na použité papierové vreckovky.

Keď morča Puding začulo šušťanie vrecka, začalo hlasno kvičať. Labkami sa opieralo o klietku, aby videlo, čo dostane na jedenie.

„Jéj!“ rozosmiala som sa. „Takto kvíka vždy, keď počuje šušťanie vrecka. Myslí si, že to znamená ďalšie jedlo.“

Slečna Fajnová si utrela oči a usmiala sa. „To je veľmi milé.“